

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 stycznia 2013 r.,

sprawy **J. S.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 19 czerwca 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 13 stycznia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 13 stycznia 2012 r., uznał J. S. za winnego przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator i obrońca oskarżonego.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości i zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na wykluczeniu działania oskarżonego w stanie pomrocznym po przebytych ataku epilepsji i przyjęciu, że oskarżony wraz z osobą, z którą jak przyjął sąd miał współdziałać, zabrali pokrzywdzonemu pieniądze w kwocie 500 złotych. Apelacja zawierała także zarzut obrazy przepisów postępowania, to jest art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę wyjaśnień oskarżonego i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z uzupełniających opinii biegłych. Nadto w apelacji znalazł się, jako ewentualny, zarzut obrazy przepisu prawa materialnego, to jest art. 157 § 2 k.k. oraz zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary.

Obrońca J. S. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu art. 157 § 2 k.k. oraz orzeczenie kary 2 lat pozbawienia wolności i warunkowe zawieszenie wykonania tej kary na okres 5 lat próby.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 19 czerwca 2012 r., utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając przy tym apelacje obrońcy oskarżonego oraz prokuratora za oczywiście bezzasadne.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zarzucił w niej wyrokowi:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania – art. 452 § 2 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 201 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, polegające na niepowołaniu nowych biegłych lekarzy psychiatrów i zaniechaniu dopuszczenia dowodu na okoliczność stanu psychicznego skazanego,
2. rażące naruszenie przepisów postępowania – art. 457 § 3 k.p.k., art. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, poprzez pominięcie przez sąd odwoławczy przeprowadzonego na rozprawie odwoławczej dowodu z dokumentów,
3. rażące naruszenie przepisów postępowania – art. 457 § 3 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku poprzez nienależyte rozważenie przez sąd odwoławczy zarzutu rażącej niewspółmierności kary,

4. rażące naruszenie przepisów postępowania – art. 455 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, poprzez zaniechanie wyeliminowania z kwalifikacji czynu przepisu art. 157 § 2 k.k.

Obróńca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Okręgowy wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wszystkie zarzuty kasacji okazały się bezzasadne w stopniu pozwalającym na rozpoznanie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia na posiedzeniu.

Zarzut pierwszy kasacji, odnoszący się do niepowołania nowych biegłych psychiatrów stanowi powielenie zarzutu apelacji tej samej treści, zmodyfikowanego jedynie o dodanie przepisu art. 433 k.p.k., jako tego, który został w sposób rażąco naruszony. Nie można podzielić rozumowania autora kasacji. Sąd Okręgowy w na stronach 4-6 uzasadnienia wyroku odniósł się do tego zarzutu apelacji i przedstawił argumentację przemawiającą w jego ocenie przeciwko powoływaniu nowych biegłych. Podkreślić przy tym wypada, że ani oskarżony, ani jego obrońca nie wnioskowali w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji o powołanie innego zespołu biegłych, a ściśle rzecz ujmując wniosek taki został cofnięty. Okoliczność ta nie ma przy tym decydującego znaczenia dla oceny zasadności tego zarzutu kasacji. Sąd odwoławczy w sposób wyczerpujący wyjaśnił, dlaczego nie uznał ujawnionych w toku przewodu sądowego opinii biegłych za niejasne lub niepełne. Sam brak zgody oskarżonego i jego obrońcy na taki kierunek rozumowania nie oznacza, że sąd odwoławczy w sposób rażąco naruszył prawo, w szczególności zaś przepis art. 433 k.p.k. Przeciwnie, uznać trzeba, że stosowny zarzut apelacji został przez ten sąd rozpoznany zgodnie z wymogiem art. 433 § 2 k.p.k.

Za chybiony uznać także należy drugi zarzut kasacji. Wbrew twierdzeniom autora kasacji z uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wynika, że sąd ten uwzględnił okoliczności wskazujące na pojednanie się oskarżonego z pokrzywdzonym, fakt naprawienia szkody i zadośćuczynienia krzywdzie. Sąd *ad quem* wziął także pod uwagę treść oświadczenia pokrzywdzonego opisanego w kasacji (s. 9 uzasadnienia). Dowody te sprawiły między innymi, że wnioski apelacji prokuratora nie zostały uwzględnione.

Zarzut kasacji odnoszący się do nienależytego rozpoznania zawartego w apelacji zarzutu rażącej niewspółmierności kary także nie jest zasadny. Obrońca, nie godząc się z treścią rozstrzygnięcia, kwestionuje raczej sam wymiar kary, a nie sposób rozpoznania zarzutu. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w G. (s. 7 – 9) prowadzi do wniosku, że sąd ten rozpoznał zarówno zarzut rażącej surowości kary zawarty w apelacji obrońcy, jak i zarzut jej rażącej łagodności z apelacji prokuratora. Ponadto, w odniesieniu do zarzutu apelacji obrońcy sąd odwołał się do wywodów sądu pierwszej instancji, dzieląc je w całości.

Zarzut naruszenia art. 455 k.p.k. uznany został także za nietrafny. Ustalenia sądu pierwszej instancji, co do tego, kto spowodował u pokrzywdzonego stwierdzone obrażenia ciała poddane zostały weryfikacji przez sąd odwoławczy, czego wyrazem jest fragment uzasadnienia na s. 6 – 7. Sąd ten odwołał się do ustaleń w tym zakresie, dokonanych na podstawie relacji świadka K. J. Ponadto, sąd wyczerpująco przedstawił argumenty, z powodu których nie podzielił poglądu obrońcy o konieczności wyeliminowania z kwalifikacji przypisanego oskarżonemu czynu przepisu art. 157 § 2 k.k.

W tym stanie rzeczy nie można podzielić wywodów autora kasacji, co do rażących naruszeń prawa, których dopuścić się miał sąd odwoławczy w tej sprawie.